

mindennek. A térképek rég elporladtak, a vadon élő állatok kihalófélben vannak, én pedig nem bírom az emlékezetben. Csak ritkán hallom – talán álmomban vagy amikor boldogtalan vagyok és kissé távolabb önmagamtól – hogy még mindig suttog a Ferdefenyő. Olyankor tisztán látom Josefiina arcát, mintha csak mellettem feküdne a báránycuhák alatt.

BOTKA GABRIELLA fordítása

BÖLÉNY A VÖRÖSÖN, 64×80 CM (AKRIL, VÁSZON) 2011.